

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **A. R.**
státní příslušnost Uzbekistán
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců, Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní
Lhoty
zastoupeného Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
sídlem 702 00 Ostrava, Purkyňova 6
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2020 č. j. OAM-23/LE-BA02-P15-2020,
ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je

Shodu s prvopisem potvrzuje

nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Žalobce namítal, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s jeho novým tvrzením o tom, že mu v Uzbekistánu hrozí nebezpečí pronásledování jeho nepřáteli, kteří mu vyhrožují dokonce zabitím. Žalobce zdůraznil, že nebyl schopen uvést tyto rozhodné skutečnosti již v řízení o své první žádosti o mezinárodní ochranu. Stalo se tak z omluvitelných a pochopitelných důvodů, tedy s ohledem na to, že měl a dosud má strach o svůj život. Měl strach z toho, že by byl následkem sdělení předmětných informací svými nepřáteli odhalen a zavražděn. Tyto obavy – byť očividně přehnané – tak měly za následek neschopnost o konkrétních problémech ve vlasti hovořit již v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jeho problémy není v žádném případě možné bagatelizovat, a to zvláště s ohledem na jejich charakter, který vedl až k jeho paralyzaci a neschopnosti sdělit předmětné důvody v průběhu prvního řízení.

2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zopakoval, že skutečnosti, které žalobce uvádí nyní, mu byly objektivně známy již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a žalobce měl možnost i povinnost uvést je za účelem jejich posouzení již tehdy, pokud je považoval za natolik závažné pro důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Je tedy důsledkem pouze jeho vlastního zavinění, že tato údajně nová skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Současně v Uzbekistánu nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
3. Soud o žalobě rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu dle § 51 odst. 1 s.ř.s. ve stanovené lhůtě nevyjádřil a nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednán nesdělil.
4. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 zákona č. 15/2002 Sb., s.ř.s., v platném znění, v mezích žalobních bodů a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Ze správního spisu vyplývá, že dne 6. 2. 2020 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V rámci údajů k podané žádosti sdělil, že je státním občanem Republiky Uzbekistán, nemá žádné politické přesvědčení. Je rozvedený. Dcera žije v Uzbekistánu. Z vlasti odjel v roce 2009 a již se tam nevrátil. Na území České republiky vstoupil 1. 2. 2009. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že v Uzbekistánu má nepřátele, vrahy. V předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany toto neuváděl. Na doplňující dotazy správního orgánu odpověděl, že pokud by se vrátil do Uzbekistánu, tak jej tam zabijí. Proto o tom nechtěl dříve mluvit. Jsou to dva lidé, kterých se bojí. Jsou to vrazi. Na otázku, z čeho tak soudí, že mu něco provedou, žalobce odpověděl, že o tom prostě ví.

Shodu s prvopisem potvrzuje

6. Součástí správního spisu je i dokumentace ohledně předchozích žádostí žalobce o mezinárodní ochranu. První žádost podal 18. 9. 2013, správní řízení bylo vedeno pod č. j. OAM-301/ZA-ZA02-2013. Rozhodnutím ze dne 18. 11. 2013 byla žalobci udělena mezinárodní ochrana ve formě doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu s platností na dobu 24 měsíců od 8. 1. 2016. Vzhledem k tomu, že žalobce nepožádal v době platnosti mu udělené doplňkové ochrany o její prodloužení, došlo 9. 1. 2016 podle § 18 písm. d) zákona o azylu k jejímu zániku. V první žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce označil za důvod odchodu z vlasti úmysl pracovat v České republice a o mezinárodní ochranu požádal ve snaze vyhnout se návratu do Uzbekistánu, neboť se obával zabití z důvodu úmyslu oženit se se svou litevskou přítelkyní, která byla křesťanského vyznání. V uvedeném správním řízení správní orgán dospěl k závěru, že žalobce splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany, neboť po posouzení tehdejších informací o situaci v zemi původu nemohl vyloučit, že by mu v případě návratu do Uzbekistánu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve formě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, a to zejména s ohledem na tehdejší znění migračních předpisů Uzbekistánu, pravidel a postihů, které byly aplikovány na všechny navracející se občany této země po pobytu v zahraničí, včetně žadatelů o mezinárodní ochranu. Z tohoto důvodu rozhodl správní orgán o udělení doplňkové ochrany na dobu 24 měsíců s platností od 8. 1. 2014 do 8. 1. 2016.
7. Ze správního spisu se dále podává, že druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce 10. 2. 2016. Jako důvod žádosti označil snahu legalizovat si pobyt v České republice za účelem sňatku po zániku platnosti udělení doplňkové ochrany. I v tomto řízení o jeho druhé žádosti správní orgán dospěl k závěru, že žalobce splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany s odůvodněním, že po posouzení informací o situaci v zemi původu nemohl stále vyloučit, že by žalobci v případě návratu do Uzbekistánu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve formě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, a to zejména s ohledem na tehdejší znění migračních předpisů Uzbekistánu, pravidel a postihů, které byly aplikovány na všechny navracející se občany této země po pobytu v zahraničí, včetně žadatelů o mezinárodní ochranu, a fakt, že na území ČR podal opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany. Z tohoto důvodu tedy rozhodl i tentokrát správní orgán o udělení doplňkové ochrany na dobu 24 měsíců s platností od 18. 5. 2016 do 18. 5. 2018. Ze správního spisu se dále podává, že 18. 4. 2018 podal žalobce žádost o prodloužení udělené doplňkové ochrany. Rozhodnutím ze dne 3. 5. 2019 č. j. OAM-121/ZA-ZA11-P15-PD1-2016, které nabylo právní moci 21. 5. 2019, žalobci doplňková ochrana nebyla prodloužena. Správní orgán na základě posouzení aktuálních informací o situaci v Uzbekistánu dospěl k závěru, že během požívání statusu doplňkové ochrany došlo v zemi státní příslušnosti žalobce k zásadním změnám tamní politické a bezpečnostní situace, jakož i ve vztahu k možnosti vycestování a návratu konkrétních občanů Uzbekistánu do země jejich státní příslušnosti, kdy tito již automaticky nečelili závažným problémům a nebezpečí vážné újmy v případě návratu do vlasti, byť po mnohaletém pobytu v zahraničí či v souvislosti s podanou azylovou žádostí v zahraničí.
8. Součástí správního spisu jsou dále informace, které žalovaný shromáždil v průběhu posuzovaného správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování

Shodu s prvopisem potvrzuje

lidských práv v Uzbekistánu. Konkrétně se jedná o Informaci MZV ČR č. j. 102817/2019-LPTP ze dne 7. 3. 2019 a Informaci OAMP – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 11. 2. 2019.

9. Ze správního spisu plyne, že žalobci byla dána možnost dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se s podklady rozhodnutí výše uvedenými, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí, příp. uvést jakékoli nové skutečnosti či informace, které by měl správní orgán vzít v potaz. Žalobce této možnosti využít nechtěl, nenavrhoval doplnění podkladů, neuvedl žádné nové skutečnosti a informace.
10. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1. Podle ust. § 25 písm. i) téhož zákona, řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.
11. Stěžejní námitkou žalobce bylo v posuzované věci tvrzení, že žalovaný nesprávně posoudil to, zda nové skutečnosti, které uplatnil v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 6. 2. 2020, nemohl uvést bez svého zavinění již v řízení o předchozí žádosti. Žalobce přitom tvrdil, že důvodem, proč nemohl nové skutečnosti uplatnit dříve, byla jeho obava o život a s tím spojený strach z toho, že by byl následkem sdělení uvedených informací odhalen svými nepřáteli a zavražděn. Krajský soud shodně s žalovaným činí závěr, že tyto skutečnosti, pokud by byly pravdivé, musely být žalobci objektivně známy již v průběhu správních řízení o jeho předchozích žádostech o udělení mezinárodní ochrany a žalobce tak měl možnost i povinnost uvést je za účelem jejich posouzení již tehdy. Vysvětlení žalobce, že tato tvrzení tehdy neuplatnil, neboť se o tom nechtěl bavit a že měl obavy ze dvou lidí v Uzbekistánu, kteří by jej po návratu do země zabili, a na doplňující dotaz správního orgánu, z čeho tak usuzuje, odpověděl, že o tom prostě ví, i soud považuje za zcela nedostatečné, účelové a ničím nepodložené. Je důsledkem pouze vlastního zavinění žalobce, že uvedené okolnosti nebyly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích pravomocně ukončených řízeních ve věcech mezinárodní ochrany, a nejedná se tedy o nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, jak požaduje ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný zcela přiléhavě poukázal i na to, že tvrzené obavy žalobce nebyl ochoten ani schopen jakkoli více rozvést, blíže neidentifikoval osoby, jichž se obává, ani nespécifikoval samotný důvod, pro který se daných osob údajně obává, a že tvrzené obavy navíc označil za motiv svého původního odjezdu z Uzbekistánu v roce 2009, což je ovšem v příkrém rozporu s jeho tvrzeními v předchozích řízeních o udělení mezinárodní ochrany. Jestliže žalovaný považoval uplatněná nová tvrzení za zcela nevěrohodná a účelová, nelze mu nic vytknout. V podrobnostech soud odkazuje na str. 4 a 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť s tam uvedenými závěry žalovaného se soud zcela ztotožňuje. Soud také sdílí názor žalovaného, že z informací o zemi původu, které mu posloužily jako podklad pro vydání rozhodnutí, nevyplývala žádná změna okolností, ke které by byl žalovaný z úřední povinnosti vázán přihlédnout s ohledem na uváděné odůvodnění žádosti. Krajský soud uzavírá, že v posuzované věci byly naplněny zákonné podmínky stanovené § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť žalobce neuvedl, ani Shodu s prvopisem potvrzuje

žalovaný nezjistil, jak výše uvedeno, ve vztahu k situaci v zemi původu, žádnou novou skutečnost, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná žalobcem na území ČR byla tak správně shledána nepřipustnou. Za daného stavu pak dle § 25 písm. i) zákona o azylu bylo řízení zastaveno.

12. Krajský soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
13. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 29. 06. 2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje